

Rozenburger Porselein.

dezen tak van nijverheid hier uitgeoefend hebben. Hoe uitnemend op zich zelf hun voortbrengselen ook zijn, die nu nog door de liefhebbers in hooge eere worden gehouden en met grof geld betaald, ze toonen geen duidelijk uitgesproken karakter, en verschillen eigenlijk weinig of niet van de Saksische voorbeelden.

Tot bijzonderen bloei is die porselein-fabricatie hier te lande nooit gekomen. Wat er van bestond is in den Franschen tijd te niet gegaan.

Ook de eenmaal bloeiende plateel-bakkerijen te Delft waren zoo goed als verdwenen. Alleen in het zuiden des lands, in Maastricht, wordt in groote fabrieken voor nuttig gebruik steengoed vervaardigd.

Enkele tientallen jaren geleden riep een ondernemend ingenieur de laatst overgebleven Delfsche plateel-bakkerij „De Porcelaine Fles,” die den doodslaap sloop, weder in het leven.

Een Duitsch edelman, Wolf Freiherr von Gudenburg, die als plateel-schilder in die fabriek onder de heeren Joost 't Hooft en Labouchère werkzaam was geweest, begon in 1883 in de Boekhorststraat te

's Gravenhage voor eigen rekening Delfsch blauw te maken. Twee jaar later bracht hij zijn werkplaatsen over naar de buitenplaats Rozenburg aan de Lijnbaan te 's Gravenhage, waar het op het oogenblik, door de uitbreiding van het „dorp der dorpen, een waar iedre straat een stad is”, al sedert lang niet meer buitenachtig uitziet.

In samenwerking met den kunstenaar Colenbrander begon hij daar aardewerk te bakken in verschillende kleuren, aangebracht onder het glazuur.

Uit dat tijdperk is nog menig mooi stuk te vinden.

Rozenburg was zeer groots ingericht en van de geboorte af al eigenlijk ietwat uit de kracht gegroeid. Het aardewerk dat men er maakte, was beter dan de dividenden die de aandeelhouders ontvingen. Ronduit gezegd — het wilde niet goed lukken met de nieuwe nijverheid.

In 1889 verlieten Colenbrander en Gudenburg dan ook kort na elkander de fabriek, die een tijdlang een kwijnend bestaan leidde.

Het was dan ook waarlijk niet gemak-

